

Загора, отъ дѣто зависеха Чърпанъ, Хаскюй и много други градове, не стигнало на назначеното мѣсто.

И така, на 29 септемврий 1875, 21 младежъ отъ Загора и 20 селане отъ околността, обрѣжени едни съ кременеви пушки, а други съ топаги излизатъ въ планината. Властѣта, като се извѣсти отъ мнозина, които познаваха заговорѣтъ, прати едно отдѣление войска да ги гони и ги пристигна при село Гасверенъ (Казанлъшко), дѣто венчикити въстаници се изловиха или распръснаха, само три четире души бидоха убити и двама изгорени въ една плѣвна.

Тутакси слѣдъ това правителството подкачи да затваря; това затваряне се протака цѣль мѣсець и се затвориха 415 души отъ Загорско, Чърпанско и Хаскювско. То употреби голѣми мъки врѣзь затворниците, а най-много врѣхъ двама учители, които се мъчеше да накара да олъвететъ мнозина български пѣрвѣнци. Штѣди да се запрѣтъ опште много невинни лица, ако Одринскій валия Хуршидъ-паша, не дадѣше заповѣдъ да не отдаватъ голѣмо значение на таа работа. Подиръ доста дни Пловдивскій мютесарифинъ назначи една комисия, съставена отъ 5 души турци и 5 души българе, които да испитатъ затворниците. Тоа паша обърна работата въ своа полза и прѣзь посредството на единъ свой агентинъ, Аковаки, грѣкоманинъ отъ Пловдивъ, хвана да скѣпи пари отъ затворниците, като условие за невинността имъ. Едно лице, което се обвиняваше да е продавало оръжие на въстанниците, накара се да плати 40 л., а друго 10 лири. Въ това врѣме Хуршидъ-паша и мютесарифинъ въ Пловдивъ се замѣстиха, първий съ Омеръ-Февзи-паша, а вторий съ Азиевъ-паша и въ същото врѣме се проводиха отъ Цариградъ Селимъ-тефенди и Георгаки-тефенди да испѣдватъ работата и имаха помощѣта отъ една комисия, съставена отъ 2 турци и 2 българе отъ Одринъ, отъ Пловдивъ и отъ Казанлъгъ.

Карането между Селимъ-тефенди и Саидъ-ага, роднина на Абдулъ-Керимъ-паша, който притѣснаваше страшно и турцити и християнети въ Чърпанъ, и който се показа най-много обвиненъ, бѣха причина да остане толкова късно съденето на затворниците. Подиръ три мѣсеца работение, комисията прати въ одринскій затворъ 75 души, за да чакатъ тамъ окончателното рѣшение за съдбата си, а повече отъ 100 души други останаха въ затворѣтъ въ Загора, напраздно да чакатъ редъ да ги питатъ. Сто затворника отъ Загора по заповѣдъ на Пловдивскій мютесарифинъ се задържаха. Отъ тина, които са проводиха въ Одринъ 7 се обѣска, 10 се пустанаха и 53 останаха въ тъмницата и едвамъ сега наскоро ги съдиха.

Размирица прѣзь май 1876 г.

Като се несполучи въ опитването въ Загора, кроежѣтъ на въстанието се остави прѣзь зимата. Главатарети намислиха да опитатъ къдѣ ште излѣзе, ако дадатъ прошения на В. Порта. Прѣзь зимата цариградската власть приа голѣмо число прошения, които идѣха отъ различни мѣста изъ България; въ тѣхъ Българети искаха правдини да служатъ лично въ войската намѣето да се откуповатъ.

Митхадъ-паша живо се въспротиви на таа мисль и се даде повеление на въстаницити да не обнародоватъ прошения отъ тоа родъ, нито да споменаватъ за дохождането имъ.

Прѣзь зимата много главатаре сновѣха изъ България и доказоуха на народѣтъ, че ништо не става съ прошения, а народѣтъ трѣбвоа